

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Druk nr 627
Warszawa, 22 maja 2002 r.

IV kadencja

Pan
Marek Borowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. i na podstawie art. 29 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o zakładach leczniczych dla zwierząt i zasadach wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy panią poseł Barbarę Błońską-Fajfrowską.

(-) Andrzej Aumiller; (-) Barbara Błońska-Fajfrowska; (-) Hanna Gucwińska;
(-) Marian Janicki; (-) Izabela Jaruga-Nowacka; (-) Ewa Kralkowska;
(-) Józef Kubica; (-) Janusz Lisak; (-) Jerzy Müller; (-) Tomasz Nałęcz;
(-) Jan Orkisz; (-) Ryszard Pojda; (-) Marek Pol; (-) Danuta Polak; (-) Jan Sztwiertnia.

USTAWA

z dnia

o zakładach leczniczych dla zwierząt i zasadach wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej

Rozdział 1 Przepisy ogólne

Art. 1

1. Zakład leczniczy dla zwierząt jest placówką ochrony zdrowia i dobrostanu zwierząt oraz ochrony zdrowia publicznego, utworzoną w celu świadczenia usług lekarsko-weterynaryjnych, wyposażoną w środki majątkowe, a w szczególności pomieszczenia, aparaturę i sprzęt dostosowane do zakresu świadczonych usług.
2. Personel zakładu leczniczego dla zwierząt składać się może z osoby lub osób - świadczących pracę w tym zakładzie.
3. Zakład leczniczy dla zwierząt świadczy wyłącznie usługi lekarsko-weterynaryjne.
4. Zakład leczniczy dla zwierząt może być również utworzony i utrzymywany w celu realizacji zadań dydaktycznych i badawczych w powiązaniu ze świadczeniem usług lekarsko-weterynaryjnych.

Art. 2.

1. Usługa lekarsko-weterynaryjna jest czynnością zawodową lekarza weterynarii mającą na celu zachowanie, ratowanie lub poprawę zdrowia zwierząt i ich produktywności, polegającą w szczególności na:
 - 1) badaniu stanu zdrowia zwierząt,
 - 2) rozpoznawaniu, zapobieganiu i zwalczaniu chorób zwierząt,
 - 3) leczeniu zwierząt,
 - 4) udzielaniu porad i konsultacji,
 - 5) wydawaniu opinii i orzeczeń,
 - 6) wykonywaniu czynności związanych z określeniem zdolności rozrodczych zwierząt i ich zaburzeń oraz biotechniką rozrodu,
 - 7) dokonywaniu detalicznego obrotu produktami leczniczymi weterynaryjnymi, paszami leczniczymi oraz wyrobami medycznymi przeznaczonymi dla zwierząt, na zasadach określonych odrębnymi przepisami,
 - 8) wykonywaniu badań laboratoryjnych i diagnostycznych.
2. Usługi lekarsko-weterynaryjne mogą być udzielane wyłącznie :
 - 1) przez lekarza weterynarii posiadającego prawo wykonywania zawodu
 - 2) w ramach działalności zakładu leczniczego dla zwierząt.

Rozdział 2

Tworzenie i organizacja zakładów leczniczych dla zwierząt

Art. 3.

1. Zakład leczniczy dla zwierząt może być utworzony i prowadzony przez:
 - 1) lekarza weterynarii,
 - 2) spółkę cywilną, jawną lub partnerską z wyłącznym udziałem lekarzy weterynarii,
 - 3) wojsko,
 - 4) Policję
 - 5) Straż Graniczną,
 - 6) ogród zoologiczny,
 - 7) schronisko dla zwierząt,
 - 8) szkołę wyższą prowadzącą studia weterynaryjne.
2. Podmiot wymieniony w ust. 1 pkt. 1 lub 2 może utworzyć i prowadzić tylko jeden zakład leczniczy dla zwierząt.
3. Podmiot wymieniony w ust. 1 pkt. 3-7 może utworzyć zakład leczniczy dla zwierząt w celu świadczenia usług lekarsko-weterynaryjnych zwierzętom będącym w jego posiadaniu.
4. Kierownikiem oraz osobą odpowiedzialną za prowadzenie zakładu leczniczego dla zwierząt może być tylko lekarz weterynarii posiadający prawo wykonywania zawodu oraz spełniający wymogi i posiadający kwalifikacje spełniające wymagania określone w prawie Unii Europejskiej, z zastrzeżeniem art. 12 ust. 1-2.

Art. 4.

Zakładem leczniczym dla zwierząt jest:

- a. gabinet weterynaryjny,
- b. przychodnia weterynaryjna,
- c. lecznica weterynaryjna,
- d. klinika weterynaryjna,
- e. weterynaryjne laboratorium diagnostyczne.

Art. 5

1. Zakład leczniczy dla zwierząt powinien posiadać stałą siedzibę spełniającą warunki lokalizacyjne, techniczne, sanitarne i budowlane oraz urządzenia i wyposażenie dostosowane do zakresu świadczonych usług, zwane dalej „warunkami weterynaryjnymi”, określone odrębnymi przepisami.
2. Zakład leczniczy dla zwierząt nie może posiadać filii.

3. Podmiot prowadzący zakład leczniczy dla zwierząt obowiązany jest do dbałości o ochronę środowiska oraz do ewidencjonowania, magazynowania i prowadzenia gospodarki odpadami, zgodnie z odrębnymi przepisami, a w szczególności zobowiązany jest do zawarcia umowy z przedsiębiorcą prowadzącym działalność w zakresie gospodarowania odpadami, w tym odpadami niebezpiecznym na podstawie zezwolenia właściwego organu.
4. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej, szczegółowe warunki weterynaryjne, o których mowa w ust. 1, jakie muszą spełniać zakłady lecznicze dla zwierząt mając na względzie zabezpieczenie przed zagrożeniem epizootycznym lub epidemicznym oraz wymogi Unii Europejskiej.
5. Zakład leczniczy dla zwierząt winien być oznaczony. Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna określa szczegółowe zasady oznaczania zakładów leczniczych dla zwierząt.

Art. 6

Gabinet weterynaryjny powinien posiadać co najmniej:

- 1) pokój przyjęć z poczekalnią,
- 2) aparaturę i sprzęt dostosowany do zakresu świadczonych usług,
- 3) warunki do przechowywania produktów leczniczych i wyrobów medycznych,
- 4) zaplecze sanitarne.

Art. 7

Przychodnia weterynaryjna powinna posiadać co najmniej:

- 1) pokój przyjęć z poczekalnią,
- 2) salę zabiegową,
- 3) aparaturę i sprzęt dostosowany do zakresu świadczonych usług,
- 4) warunki do przechowywania produktów leczniczych i wyrobów medycznych,
- 5) zaplecze sanitarne.

Art. 8

1. Lecznica weterynaryjna powinna posiadać co najmniej:

- 1) pomieszczenie do stacjonarnego leczenia, obserwacji i izolacji zwierząt dostosowane do leczonych gatunków zwierząt,
- 2) poczekalnię
- 3) pokój przyjęć,
- 4) salę zabiegowo-operacyjną,
- 5) warunki do przechowywania produktów leczniczych i wyrobów medycznych,
- 6) zaplecze sanitarne i socjalne.

2. Lecznica weterynaryjna powinna zapewniać całodobową obserwację i leczenie zwierząt.

3. Lecznica weterynaryjna może szkolić praktycznie studentów wydziałów medycyny weterynaryjnej szkół wyższych oraz prowadzić szkolenie podyplomowe lekarzy weterynarii.

Art. 9

1. Klinika weterynaryjna powinna posiadać co najmniej:
 - 1) pomieszczenie do stacjonarnego leczenia, obserwacji i izolacji zwierząt dostosowane do leczonych gatunków zwierząt,
 - 2) poczekalnie,
 - 3) gabinety zabiegowe,
 - 4) salę operacyjną,
 - 5) magazyn produktów leczniczych i wyrobów medycznych,
 - 6) zaplecze diagnostyczne,
 - 7) aparaturę i sprzęt dostosowany do zakresu udzielanych świadczeń specjalistycznych,
 - 8) zaplecze sanitarne, socjalne i gospodarcze.
2. Klinika weterynaryjna powinna zapewniać całodobową obserwację i leczenie zwierząt.
3. Klinika weterynaryjna obowiązana jest do:
 - 1) szkolenia praktycznego studentów wydziałów medycyny weterynaryjnej w zakresie wynikającym z programu studiów,
 - 2) prowadzenia szkolenia podyplomowego lekarzy weterynarii,
 - 3) szkolenia specjalizacyjnego lekarzy weterynarii.
4. W klinice weterynaryjnej świadczeń lekarsko-weterynaryjnych powinno udzielać co najmniej trzech lekarzy weterynarii, w tym jeden lekarz z tytułem specjalisty w zakresie usług świadczonych przez klinikę.
5. Klinika weterynaryjna współpracuje w zakresie świadczonych usług lekarsko-weterynaryjnych z innymi zakładami leczniczymi dla zwierząt, a w szczególności przyjmuje pacjentów skierowanych przez te zakłady do leczenia.

Art. 10

1. Weterynaryjne laboratorium diagnostyczne przeznaczone jest do świadczenia usług laboratoryjnych obejmujących badania diagnostyczne wykonywane na zlecenie zakładów leczniczych dla zwierząt oraz innych zleceniodawców. Weterynaryjne laboratorium diagnostyczne nie może świadczyć usług leczniczych
2. Weterynaryjne laboratorium diagnostyczne powinno posiadać co najmniej:
 - 1) pokój przyjęć prób do badań diagnostycznych ,
 - 2) salę laboratoryjną,
 - 3) aparaturę i sprzęt dostosowany do zakresu wykonywanych,
 - 4) warunki do przechowywania używanych środków i materiałów,
 - 5) zaplecze sanitarne i socjalne.

Art. 11

1. Rozkład godzin pracy zakładów leczniczych dla zwierząt powinien być dostosowany do potrzeb ludności i zapewniać dostępność ich usług w porze nocnej, w święta i dni wolne od pracy.
2. Właściwa terytorialnie okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna w razie potrzeby może ustalać rozkład godzin pracy zakładów leczniczych dla zwierząt na danym terenie.

Art. 12

1. Gabinetem weterynaryjnym lub przychodnią weterynaryjną kieruje lekarz weterynarii posiadający prawo wykonywania zawodu lekarza weterynarii oraz co najmniej dwuletni okres pracy w zawodzie lekarza weterynarii.
2. Lecznicą weterynaryjną, kliniką weterynaryjną lub weterynaryjnym laboratorium diagnostycznym kieruje lekarz weterynarii posiadający prawo wykonywania zawodu lekarza weterynarii oraz co najmniej pięcioletni okres pracy w zawodzie lekarza weterynarii.
3. Lekarz weterynarii może kierować tylko jednym zakładem leczniczym dla zwierząt.
4. Do obowiązków kierownika lub osoby odpowiedzialnej za prowadzenie zakładu leczniczego dla zwierząt należy:
 - 1) zapewnienie wykonywania świadczeń lekarsko-weterynaryjnych wyłącznie przez osoby świadczące pracę w zakładzie i w granicach ich uprawnień zawodowych,
 - 2) zapewnienie działania zakładu zgodnie z obowiązującymi przepisami,
 - 3) reprezentowanie zakładu leczniczego na zewnątrz.

Art. 13

1. Lekarz weterynarii nie może równocześnie wykonywać zawodu w zakładzie leczniczym dla zwierząt i w hurtowni farmaceutycznej prowadzącej obrót produktami leczniczymi, paszami leczniczymi i wyrobami medycznymi stosowanymi wyłącznie u zwierząt.
2. Lekarz weterynarii będący kierownikiem, właścicielem lub współwłaścicielem hurtowni farmaceutycznej prowadzącej obrót produktami leczniczymi, paszami leczniczymi oraz wyrobami medycznymi stosowanymi wyłącznie u zwierząt lub przedstawicielem firmy farmaceutycznej nie może być właścicielem lub współwłaścicielem zakładu leczniczego dla zwierząt.
3. Lekarz weterynarii, który świadczył pracę na podstawie umowy o pracę lub umowy cywilnoprawnej na rzecz podmiotu prowadzącego zakład leczniczy dla zwierząt przez okres co najmniej trzech miesięcy, nie może przez okres jednego roku, liczonego od dnia ustania umowy, być właścicielem lub współwłaścicielem zakładu leczniczego dla zwierząt położonego:
 - a) w promieniu 10 kilometrów w linii prostej od siedziby zakładu, w którym świadczył pracę w miastach liczących powyżej 100 tysięcy mieszkańców,

- b) w promieniu 20 kilometrów w miastach i miejscowościach liczących poniżej 100 tysięcy mieszkańców,
 - bez uzyskania zgody podmiotu na rzecz którego świadczył pracę.
- 4. Lekarz weterynarii będący nauczycielem akademickim nie może być właścicielem lub współwłaścicielem zakładu leczniczego dla zwierząt.

Art. 14

Zakład leczniczy dla zwierząt, stosownie do posiadanych możliwości, może szkolić osoby wykonujące pomocnicze czynności weterynaryjne.

Art. 15

1. Wynagrodzenie za usługi lekarsko-weterynaryjne świadczone w zakładach leczniczych dla zwierząt ma charakter umowny.
2. Szkolenia podyplomowe oraz specjalizacyjne lekarzy weterynarii prowadzone w zakładach leczniczych dla zwierząt są odpłatne. Należność za szkolenia prowadzone w zakładach leczniczych dla zwierząt ma charakter ceny umownej.
3. Krajowa rada lekarsko-weterynaryjna może ustalać, w drodze uchwały, wzorcowe cenniki na poszczególne rodzaje usług lekarsko-weterynaryjnych.

Rozdział 3

Ewidencja zakładów leczniczych dla zwierząt

Art. 16

1. Ustrój zakładu leczniczego dla zwierząt oraz inne sprawy dotyczące jego funkcjonowania i organizacji, nieregulowane w ustawie, określa regulamin lub umowa spółki.
2. W regulaminie zakładu leczniczego dla zwierząt lub umowie spółki określa się w szczególności:
 - 1) podmiot prowadzący zakład leczniczy dla zwierząt,
 - 2) nazwę zakładu leczniczego dla zwierząt odpowiadającą zakresowi świadczonych usług lekarsko-weterynaryjnych,
 - 3) cele i zadania zakładu,
 - 4) siedzibę i obszar działania,
 - 5) rodzaje i zakres świadczonych usług lekarsko-weterynaryjnych,
 - 6) strukturę organizacyjną,
 - 7) zasady zastępstw w przypadku nieobecności spowodowanej chorobą, urlopem itp.,
 - 8) zasady i tryb prowadzenia szkoleń w przypadku zakładów określonych w art. 8 i 9 ustawy.
3. O zmianach w regulaminie zakładu leczniczego dla zwierząt lub umowie spółki podmiot prowadzący zakład leczniczy dla zwierząt jest obowiązany każdorazowo w terminie 30 dni powiadomić organ ewidencyjny.

Art. 17

1. Ewidencję zakładów leczniczych dla zwierząt prowadzi właściwa terytorialnie według siedziby zakładu leczniczego okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna, zwana dalej organem ewidencyjnym.
2. Ewidencja jest jawna i dostępna do wglądu dla osób trzecich.
3. Ewidencja zakładów leczniczych dla zwierząt powinna zawierać w szczególności:
 - 1) nazwę podmiotu, a w przypadku osób fizycznych także imię i nazwisko oraz numer prawa wykonywania zawodu,
 - 2) adres podmiotu, numery telefonów, faxu, adres poczty elektronicznej,
 - 3) określenie rodzaju i zakresu świadczonych usług lekarsko-weterynaryjnych,
 - 4) informacje dotyczące regulaminu lub umowy spółki,
 - 5) informacje dotyczące przeprowadzonych kontroli podmiotu oraz podjętych decyzji.
4. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej, szczegółowe zasady i tryb postępowania w sprawach wpisu, dane objęte wpisem, sposób prowadzenia ewidencji, o której mowa w ust. 1 oraz otrzymywania z niej wypisu, mając na względzie obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej.

Art. 18

1. Podstawą podjęcia uchwały o wpisie do ewidencji, o której mowa w art. 17, zakładu leczniczego dla zwierząt jest stwierdzenie przez organ ewidencyjny, że:
 - 1) usługi lekarsko-weterynaryjne świadczone będą przez lekarza lub lekarzy weterynarii posiadających prawo wykonywania zawodu,
 - 2) zakład leczniczy dla zwierząt spełnia wymagania określone w art. 5 i odpowiednio w art. 6 – 10.
2. Zakład leczniczy dla zwierząt może świadczyć usługi lekarsko-weterynaryjne jeżeli posiada wpis do ewidencji zakładów leczniczych dla zwierząt.

Art. 19

1. Podmiot prowadzący zakład leczniczy dla zwierząt obowiązany jest zgłosić organowi ewidencyjnemu, o którym mowa w art. 17 ust. 1, zmiany stanu faktycznego i prawnego odnoszące się do tego zakładu, powstałe po dokonaniu wpisu do ewidencji i dotyczące danych podlegających ujawnieniu w ewidencji, w terminie 30 dni od dnia dokonania zmiany.
2. Podmiot prowadzący zakład leczniczy dla zwierząt obowiązany jest do zgłoszenia organowi ewidencyjnemu zamiaru zaprzestania działalności z jednoczesnym wskazaniem terminu skreślenia tego zakładu z ewidencji.

Art. 20

1. W razie stwierdzenia, że zakład leczniczy dla zwierząt przestał spełniać wymagania określone w art. 5 i odpowiednio w art. 6-10 ustawy lub narusza inne przepisy ustawy albo zostało stwierdzone naruszenie przepisów ustawy o wykonywaniu zawodu lekarza weterynarii, organ ewidencyjny wyznacza termin do usunięcia uchybień, a po jego bezskutecznym upływie może podjąć uchwałę o skreśleniu zakładu z ewidencji.
2. Organ ewidencyjny skreśla zakład leczniczy dla zwierząt bez wyznaczenia terminu do usunięcia uchybień, w razie stwierdzenia, że usługi lekarsko-weterynaryjne świadczone są w tym zakładzie przez osoby nieuprawnione do świadczenia tego typu usług.
3. Zakład leczniczy dla zwierząt podlega skreśleniu z ewidencji także wtedy, gdy organ ewidencyjny dokonał wpisu z naruszeniem prawa.
4. Jeżeli uchybienie, o którym mowa w ust. 1, zostało stwierdzone powtórnie, organ ewidencyjny może skreślić zakład leczniczy dla zwierząt z ewidencji bez uprzedniego wyznaczenia terminu usunięcia uchybień.
5. Jeżeli zakład leczniczy dla zwierząt w terminie trzech miesięcy od dokonania wpisu do ewidencji nie podjął działalności, organ ewidencyjny wyznacza termin podjęcia działalności, a po jego bezskutecznym upływie skreśla ten zakład z ewidencji.
6. Organ ewidencyjny skreśla zakład leczniczy z ewidencji na wniosek podmiotu prowadzącego ten zakład.

Art. 21

1. Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna skreśla z ewidencji zakład leczniczy dla zwierząt utworzony i prowadzony przez podmiot określony w art. 3 ust. 1 pkt. 1 w razie:
 - 1) pozbawienia lekarza weterynarii prawa wykonywania zawodu,
 - 2) zawieszenia lekarza weterynarii w prawie wykonywania zawodu,
 - 3) zrzeczenia się przez lekarza weterynarii prawa wykonywania zawodu,
 - 4) skreślenia lekarza weterynarii z rejestru członków okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej z przyczyn innych niż wymienione w punktach 1 i 3.
2. Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna skreśla z ewidencji zakład leczniczy dla zwierząt utworzony i prowadzony przez podmiot określony w art. 3 ust. 2 pkt. 2 w razie rozwiązania spółki.

Art. 22

1. Wpis, odmowa wpisu, zmiana wpisu, skreślenie z ewidencji następuje w formie uchwały właściwej okręgowej rady lekarsko-weterynaryjnej.
2. Organ ewidencyjny przekazuje właściwemu powiatowemu lekarzowi weterynarii zawiadomienie o dokonaniu wpisu zakładu leczniczego dla zwierząt do ewidencji.
3. Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna określi w drodze uchwały opłaty za dokonanie wpisu do ewidencji oraz wzór dokumentów potwierdzających wpis.

Art. 23

Do uchwał okręgowych rad lekarsko-weterynaryjnych i Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej w sprawach wymienionych w art. 20 ust. 1- 2 i ust. 4 - 6 oraz w art. 21 ustawy stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania administracyjnego dotyczące decyzji administracyjnej, a w sprawach określonych w art. 21 ust. 3 przepisy dotyczące wznowienia postępowania lub stwierdzenia nieważności postępowania.

Art. 24

1. Nadzór nad działalnością zakładów leczniczych dla zwierząt sprawuje właściwa terytorialnie okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna, z zastrzeżeniem ust. 3.
2. Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna uprawniona jest w ramach nadzoru do:
 - 1) przeprowadzania czynności kontrolnych, a w szczególności do:
 - a) wizytacji pomieszczeń, w których świadczone są usługi lekarsko-weterynaryjne,
 - b) obserwowania czynności związanych ze świadczeniem usług lekarsko-weterynaryjnych,
 - c) sprawdzania czy zakład spełnia warunki weterynaryjne, ze szczególnym uwzględnieniem zabezpieczenia przed zagrożeniami epizootycznymi lub epidemicznymi,
 - d) żądania informacji i udostępniania dokumentacji lekarsko-weterynaryjnej.
 - 2) z przeprowadzenia czynności kontrolnych sporządza się protokół,
 - 3) wydawania w miarę potrzeby decyzji nakazujących usunięcie stwierdzonych uchybień.
3. Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna upoważniona jest do sprawowania nadzoru nad działalnością zakładów leczniczych dla zwierząt na obszarze całego kraju.

Rozdział 4

Zasady udzielania świadczeń lekarsko-weterynaryjnych

Art. 25

1. Właściciel lub opiekun zwierzęcia, zwany dalej posiadaczem zwierzęcia, któremu zakład leczniczy dla zwierząt świadczy usługę lekarsko-weterynaryjną jest uprawniony do uzyskania przystępnej informacji o stanie zdrowia zwierzęcia, metodach leczenia, dających się przewidzieć skutkach ich zastosowania lub zaniechania oraz o przewidywanych kosztach usługi lekarsko-weterynaryjnej.
2. Na podstawie zgłoszenia posiadacza zwierzęcia zakład leczniczy dla zwierząt może świadczyć usługi lekarsko-weterynaryjne poza swoją siedzibą.

3. Lekarz weterynarii przed przystąpieniem do świadczenia usługi lekarsko-weterynaryjnej może żądać od posiadacza zwierzęcia wyrażenia pisemnej zgody na świadczenie tej usługi.
4. Przy świadczeniu usług lekarsko-weterynaryjnych lekarz weterynarii obowiązany jest do przestrzegania Kodeksu Etyki i Deontologii Weterynaryjnej oraz do stosowania przyjętych w Unii Europejskiej Zasad Dobrej Praktyki Lekarsko-Weterynaryjnej.

Art. 26

1. Zakład leczniczy dla zwierząt nie może odmówić świadczenia usługi lekarsko-weterynaryjnej w niezbędnym zakresie w przypadku, gdy zwłoka może spowodować śmierć zwierzęcia.
2. W przypadku braku możliwości świadczenia usługi lekarsko-weterynaryjnej zakład leczniczy dla zwierząt obowiązany jest do udzielenia posiadaczowi zwierzęcia pełnej informacji o możliwości uzyskania takiej usługi w innych zakładach leczniczych dla zwierząt.

Art. 27

1. Posiadacz zwierzęcia, a w przypadku zwierząt bezdomnych – gmina, zobowiązany jest do pokrycia wszelkich kosztów związanych z profilaktyką, leczeniem oraz unieszkodliwieniem zwłok zwierzęcia, chyba że odrębne przepisy stanowią inaczej.
2. W razie śmierci zwierzęcia w zakładzie leczniczym dla zwierząt obowiązek przekazania zwłok zwierzęcia do unieszkodliwienia ciąży na posiadaczu zwierzęcia, a w przypadku zwierzęcia bezdomnego na gminie.
3. Zakład leczniczy dla zwierząt przekazuje zwłoki zwierzęcia do unieszkodliwienia przedsiębiorcom prowadzącym działalność w tym zakresie, jeżeli posiadacz zwierzęcia zaniecha ich odbioru oraz w przypadku stwierdzenia choroby zakaźnej podlegającej obowiązkowi zwalczania

Art. 28

1. Zakład leczniczy dla zwierząt prowadzi dokumentację świadczonych usług lekarsko-weterynaryjnych określoną odrębnymi przepisami oraz zapewnia jej ochronę i poufność.
2. Dokumentację, o której mowa w ust. 1 udostępnia się:
 - 1) organom izby lekarsko-weterynaryjnej w zakresie niezbędnym do wykonywania kontroli i nadzoru,
 - 2) organom Inspekcji Weterynaryjnej w zakresie zwalczania chorób zakaźnych zwierząt i obrotu produktami leczniczymi, paszami leczniczymi i wyrobami medycznymi stosowanymi wyłącznie dla zwierząt,
 - 3) sądom i prokuratorom oraz sądom lekarsko-weterynaryjnym i rzecznikom odpowiedzialności zawodowej, w związku z prowadzonym postępowaniem,

- 4) posiadaczowi zwierzęcia w zakresie dotyczącym świadczonej usługi lekarsko-weterynaryjnej dla jego zwierzęcia,
 - 5) innemu zakładowi leczniczemu dla zwierząt, jeżeli dokumentacja ta jest niezbędna do zapewnienia ciągłości świadczenia usług lekarsko-weterynaryjnych.
3. Wszelkie informacje uzyskane przez zakład leczniczy dla zwierząt w związku ze świadczoną usługą lekarsko-weterynaryjną, dotyczące posiadacza zwierzęcia i jego zwierzęcia, stanowią tajemnicę zawodową.
 4. Dokumentacja, o której mowa w ust. 1, powinna być przechowywana przez zakład leczniczy dla zwierząt przez okres lat pięciu.
 5. Dane zawarte w dokumentacji związanej ze świadczeniem usługi lekarsko-weterynaryjnej mogą być wykorzystane do pracy naukowej oraz publikacji w czasopiśmie fachowych pod warunkiem zachowania zasady anonimowości posiadacza zwierzęcia i zwierzęcia.

Art. 29

1. Zakład leczniczy dla zwierząt może podawać do wiadomości publicznej informacje o zakresie i rodzajach świadczonych usług lekarsko-weterynaryjnych, godzinach otwarcia zakładu leczniczego dla zwierząt oraz adres zakładu leczniczego dla zwierząt. Forma i treść tych informacji nie mogą nosić cech reklamy.
2. Krajowa Rada lekarsko-Weterynaryjna określa szczegółowe zasady podawania do publicznej wiadomości informacji wymienionych w ust. 1.

Rozdział 5

Przepis karny, zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Art. 30

1. Osoba, która świadczy usługi lekarsko-weterynaryjne, nie mając prawa wykonywania zawodu lekarza weterynarii podlega karze ograniczenia wolności lub grzywny.
2. W przypadku określonym w ust. 1 orzekanie następuje w trybie przepisów o postępowaniu w sprawach o wykroczenia.

Art. 31

1. W ustawie z dnia 20 maja 1971 roku – Kodeks wykroczeń (Dz. U. Nr 12, poz. 114,):
 - 1) w art. 147a ust. 1 po wyrazie „zdrowotnej” dodaje się wyrazy „lub zakład leczniczy dla zwierząt” oraz po wyrazie „rejestr” dodaje się wyrazy „lub ewidencji”,
 - 2) w art. 147a ust. 2 dodaje się wyrazy „lub usług lekarsko-weterynaryjnych”.

2. W ustawie z dnia 21 grudnia 1990 roku o zawodzie lekarza i izbach lekarsko-weterynaryjnych (Dz. U. z 1991 r. Nr 8, poz. 27) w art. 10 ust. 2 dodaje się pkt. 2a w brzmieniu: „prowadzenie ewidencji zakładów leczniczych dla zwierząt”.

Art. 32

1. Podmiot wymieniony w art. 3 prowadzący zakład leczniczy dla zwierząt istniejący w dniu wejścia w życie ustawy, obowiązany jest nie później niż w ciągu 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy złożyć we właściwej terytorialnie okręgowej radzie lekarsko-weterynaryjnej wnioski o wpis do ewidencji zakładów leczniczych dla zwierząt oraz udostępnić zakład leczniczy dla zwierząt do wizytacji.
2. Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna po sprawdzeniu, że zakład leczniczy dla zwierząt, o którym mowa w ust. 1 spełnia wymagania określone w art. 5 i odpowiednio w art. 6–10 ustawy oraz utworzony został i prowadzony jest przez podmiot określony w art. 3 ust. 1, wpisuje zakład leczniczy dla zwierząt do ewidencji.
3. Istniejące w dniu wejścia w życie ustawy zakłady lecznicze dla zwierząt nie spełniające wymogów, o których mowa w art. 5 ust. 4 ustawy powinny dostosować się do tych wymogów w terminie 5 lat od dnia jej wejścia w życie.

Art. 33

Do zakładów leczniczych dla zwierząt nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 19 listopada 1999 roku – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 101, poz. 1178,).

Art. 34

Traci moc ustawa z dnia 1 lipca 1949 roku o zakładach leczniczych dla zwierząt (Dz. U. Nr 41, poz., 27, z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z 1990 r. Nr 34, poz. 198, z 1998 r. Nr 106, poz. 668).

Art. 35

Ustawa wchodzi w życie

UZASADNIENIE

do projektu ustawy z dnia o zakładach leczniczych dla zwierząt i zasadach wykonywania praktyki lekarsko weterynaryjnej

Obowiązująca obecnie ustawa z dnia 1 lipca 1949 r. o zakładach leczniczych dla zwierząt ma już ponad 52 lata i poza drobnymi zmianami wynikającymi z wprowadzenia m.in. reformy administracyjnej kraju i związanej z tym zmiany nazewnictwa organów, pozostała w swoim pierwotnym brzmieniu. Zarówno przepisy ustawy, jak i aktów

wykonawczych regulują przede wszystkim sytuację prawną państwowych zakładów leczniczych dla zwierząt. Prywatne lecznice dla zwierząt uregulowane zostały w obowiązującej ustawie w sposób marginalny.

W wyniku zmian społeczno -gospodarczych jakie nastąpiły po 1989 r. oraz na skutek głębokich reform związanych z prywatyzacją zawodu lekarza weterynarii, sektor usług lekarsko- weterynaryjnych został prawie całkowicie sprywatyzowany. W dniu 21.12.1990 r. uchwalona została ustawa o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych. Ustawa ta została już kilkakrotnie znowelizowana, a ostatnie zmiany częściowo dostosowujące ją do prawa wspólnotowego zostały uchwalone w 2001 roku. Nadal nie ma jednak przepisów prawnych regulujących sytuację prawną zakładów leczniczych dla zwierząt, uwzględniających przeprowadzone reformy i dostosowujących ich działalność do wymogów prawa wspólnotowego.

W dniu 24.04.1997 r. uchwalona została przez Sejm ustawa o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej. W roku 2001, w związku z koniecznością dostosowania polskiego prawa do prawa Unii Europejskiej znowelizowane zostały ustawa o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej, ustawa o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich i ustawa Prawo łowieckie oraz uchwalona została ustawa Prawo farmaceutyczne i ustawa o wyrobach medycznych. Trwają też prace nad dostosowaniem do prawa wspólnotowego ustawy o ochronie zwierząt. Niezbędne jest więc także opracowanie projektu nowej ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt dostosowanej do aktualnych potrzeb praktyki weterynaryjnej i kompatybilnej m. in. z ustawą o zawodzie lekarza weterynarii oraz z ustawą o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt. Uchwalenie ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt, w powiązaniu z innymi ustawami, pozwoli na stworzenie kompleksowej, zgodnej z prawem Unii Europejskiej, regulacji prawnej w dziedzinie weterynarii, mającej na celu przede wszystkim ochronę zdrowia ludzi, zdrowia i życia zwierząt oraz dobrostanu zwierząt. Trwające procesy dostosowawcze, w związku z ubieganiem się Polski o członkostwo w Unii Europejskiej, zobowiązują nas także do podniesienia standardu polskich zakładów leczniczych dla zwierząt, tak by nie odbiegały one od poziomu unijnego i uwzględniały w swojej działalności unijne Zasady Dobrej Praktyki Lekarsko-Weterynaryjnej oraz Dyrektywy Rady 78/1026/EWG i 78/1027/EWG z dnia 18 grudnia 1978 r. Przygotowany projekt ustawy o zakładach leczniczych stara się sprostać tym wymaganiom.

Projekt ustawy składa się z 29 artykułów merytorycznych oraz z 6 artykułów zawierających przepis karny, przepisy zmieniające, przejściowe i końcowe.

W rozdziale I projektu ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt (art. 1 – 2) zawarto przepisy ogólne.

Art. 1 zawiera definicję zakładu leczniczego.

Art. 2 ust. 1 zawiera definicję usługi lekarsko-weterynaryjnej, natomiast w ust. 2 określono podmioty uprawnione do udzielania usług lekarsko-weterynaryjnych. W myśl projektu jedynym podmiotem uprawnionym do udzielania usług lekarsko-weterynaryjnych jest lekarz

weterynarii posiadający prawo wykonywania zawodu i to w ramach działalności zakładu leczniczego. Przepis ten gwarantuje więc odpowiedni poziom świadczonych przez zakłady lecznicze usług.

W rozdziale II projektu ustawy (art. 3 - 15) uregulowano tworzenie i organizację zakładów leczniczych dla zwierząt.

W art. 3 określono krąg podmiotów uprawnionych do tworzenia i prowadzenia zakładów leczniczych dla zwierząt. Jako zasadę przyjęto, że zakład leczniczy - i to tylko jeden - może utworzyć i prowadzić lekarz weterynarii lub spółka (cywilna, jawna lub partnerska) z wyłącznym udziałem lekarzy weterynarii. Określono także, uwzględniając wymogi prawa wspólnotowego, wymagania kwalifikacyjne kierownika oraz osoby odpowiedzialnej za prowadzenie zakładu leczniczego dla zwierząt. Pozwala to na sprawowanie nadzoru i pieczy przez Izbę Lekarsko-Weterynaryjną nad należytym świadczeniem usług przez zakłady lecznicze. Umożliwia to także podjęcie stosownych działań w przypadku zagrożeń epizootycznych lub epidemicznych. Zakłady lecznicze dla zwierząt mogą być także tworzone przez Wojsko, Policję, Straż Graniczną, ogrody zoologiczne oraz schroniska dla zwierząt w celu świadczenia usług lekarsko-weterynaryjnych, ale tylko i wyłącznie w odniesieniu do zwierząt będących w ich posiadaniu. Ponadto zakłady lecznicze dla zwierząt mogą prowadzić szkoły wyższe prowadzące studia weterynaryjne.

W art. 4 określono rodzaje zakładów leczniczych dla zwierząt. Katalog ten w stosunku do obecnie obowiązującej ustawy, która przewiduje tylko lecznice i przychodnie dla zwierząt, został poszerzony o gabinety weterynaryjne i kliniki weterynaryjne oraz o weterynaryjne laboratoria diagnostyczne.

Art. 5 zawiera regulacje dotyczące warunków weterynaryjnych tj. lokalizacji, siedziby, wyposażenia technicznego i sanitarnego. Zawiera też regulacje dotyczące ochrony środowiska oraz gospodarki odpadami, jak również zasady oznaczania zakładów leczniczych dla zwierząt. Zawarto w nim również zakaz prowadzenia filii zakładów leczniczych (w ust. 2).

Art. 6 - 10 poświęcone są poszczególnym rodzajom zakładów leczniczych dla zwierząt. Określają one jakie wyposażenie lokalowe i techniczne powinny posiadać poszczególne rodzaje zakładów leczniczych. W przypadku lecznic i klinik weterynaryjnych wprowadzono także wymóg zapewnienia całodobowej obserwacji i leczenia zwierząt. Na kliniki weterynaryjne nałożono ponadto obowiązki w zakresie szkolenia praktycznego studentów, prowadzenia szkolenia podyplomowego i szkolenia specjalistycznego lekarzy weterynarii (art. 9 ust. 2). Ustalono też minimalną liczbę lekarzy świadczących usługi lekarsko-weterynaryjne w klinice – tj. 3 lekarzy weterynarii, w tym jeden lekarz weterynarii z tytułem specjalisty.

W art. 11 wprowadzono obowiązek dostosowania rozkładu godzin pracy zakładów leczniczych dla zwierząt do potrzeb ludności i zapewnienia dostępności usług w porze nocnej, święta i dni wolne od pracy. W razie potrzeby rozkłady te może ustalić właściwa terytorialnie okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna. Jest to rozwiązanie nowe nie znane dotychczas obowiązującej ustawie.

Art. 12 określa kwalifikacje jakie powinien posiadać kierujący zakładem leczniczym dla zwierząt oraz jego podstawowe obowiązki. Kierownikiem zakładu leczniczego dla zwierząt może być tylko lekarz weterynarii posiadający prawo wykonywania zawodu oraz określony okres pracy w zawodzie lekarza weterynarii. W przypadku osoby kierującej gabinetem lub przychodnią jest to 2 letni okres pracy w zawodzie lekarza weterynarii, natomiast kierownik lecznicy, kliniki weterynaryjnej oraz laboratorium diagnostycznego powinien mieć co najmniej 5 letni okres pracy w zawodzie lekarza weterynarii. Obecnie obowiązująca ustawa wymagała – co dzisiaj jest już nie wykonalne – także stażu pracy w państwowej lecznicy.

W art. 13 ust. 1 wprowadzono zakaz łączenia wykonywania zawodu lekarza weterynarii w zakładzie leczniczym dla zwierząt i w hurtowni farmaceutycznej. Natomiast stosownie do ust. 2 art. 13 lekarz weterynarii będący kierownikiem lub właścicielem czy też współwłaścicielem hurtowni prowadzącej obrót produktami leczniczymi i wyrobami medycznymi stosowanymi wyłącznie u zwierząt albo przedstawicielem firmy farmaceutycznej nie może być właścicielem lub współwłaścicielem zakładu leczniczego dla zwierząt. Jest to regulacja, która usuwa mogący wystąpić konflikt interesów. Analogiczne postanowienie ustawodawca zawarł w Prawie farmaceutycznym .

Przyjęto też w ust. 4 art. 13, że lekarz weterynarii będący nauczycielem akademickim nie może być właścicielem lub współwłaścicielem zakładu leczniczego dla zwierząt.. Regulacja ta ma na celu uniknięcie prowadzenia przez te osoby działalności konkurencyjnej oraz czynów nieuczciwej konkurencji wobec zakładów leczniczych dla zwierząt prowadzonych przez szkoły wyższe.

W art. 14 uregulowana została możliwość szkolenia przez zakłady lecznicze osób wykonujących czynności pomocnicze.

Art. 15 dotyczy wynagrodzeń za świadczone usługi lekarsko-weterynaryjne oraz należności za prowadzone szkolenia. Jako zasadę przyjęto, iż mają one charakter umowny. Przewidziano też możliwość ustalania przez okręgowe rady lekarsko-weterynaryjne wzorcowych cenników na poszczególne rodzaje usług lekarsko-weterynaryjnych.

Rozdział III (art. 16 – 24) reguluje problematykę ewidencji zakładów leczniczych dla zwierząt. Dotychczas obowiązująca ustawa nie zawiera żadnych przepisów w tym zakresie. Zastosowano tu podobną procedurę jak w przypadku rejestracji zakładów opieki zdrowotnej. Art. 16 odsyła do umowy spółki lub regulaminu przyjętego przez podmiot tworzący zakład leczniczy dla zwierząt w sprawach ustroju zakładu, spraw związanych z jego funkcjonowaniem i organizacją, w zakresie nie uregulowanym niniejszą ustawą. Określa on też minimalny zakres regulacji regulaminowej lub umowy spółki (m. in. określenie podmiotu prowadzącego zakład, celów i zadań zakładu, jego siedziby i obszaru działania, rodzaju i zakresu świadczonych usług lekarsko-weterynaryjnych) oraz obowiązek powiadamiania organu ewidencyjnego o zmianach w regulaminie zakładu lub umowie spółki i to w terminie 30 dni od dnia dokonania zmian.

W art. 17 określono organ prowadzący ewidencję – jest nim właściwa terytorialnie okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna oraz minimalną treść ewidencji. Art. 17 ust.5 zawiera również delegację dla ministra właściwego do spraw rolnictwa do określenia, w drodze

rozporządzenia, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej i przy uwzględnieniu obowiązujących w tej materii przepisów Unii Europejskiej, szczegółowych zasad i trybu postępowania oraz danych objętych wpisem, sposobu prowadzenia ewidencji i otrzymywania z niej wypisu.

Wprowadzono też zasadę jawności i dostępności ewidencji dla osób trzecich.

W art. 18 uregulowano przesłanki wymagane do podjęcia przez okręgową radę lekarsko-weterynaryjną uchwały o wpisie do ewidencji. Ustalono też, że zakład leczniczy dla zwierząt może świadczyć usługi lekarsko-weterynaryjne, jeżeli posiada wpis do ewidencji zakładów leczniczych dla zwierząt.

Art. 19 nakłada na zakłady lecznicze obowiązek zgłaszania organowi ewidencyjnemu zmian stanu faktycznego i prawnego, objętego wpisem, powstałych po dokonaniu wpisu do ewidencji oraz ustala termin na dokonanie tego zgłoszenia. Obowiązkiem zakładu jest także zgłoszenie zamiaru zaprzestania działalności i terminu w jakim ono nastąpi.

W art. 20 uregulowano przyczyny i tryb postępowania w przypadku skreślenia zakładu z ewidencji z powodu m. in. nie odpowiadania zakładu wymaganiom określonym w art. 5 ustawy (i odpowiednio art. 6-10) tj. w zakresie wyposażenia lokalowego i technicznego, naruszenia innych przepisów niniejszej ustawy czy też stwierdzonego naruszenia przepisów o wykonywaniu zawodu lekarza weterynarii.

Art. 21 reguluje skreślenie zakładu z ewidencji przez okręgową radę lekarsko-weterynaryjną w taksatywnie wymienionych wypadkach (m. in. pozbawienia prawa wykonywania zawodu lekarza weterynarii, zawieszenia lekarza weterynarii w prawie wykonywania zawodu, rozwiązania spółki)

Art. 22 ustala formę podejmowania decyzji dotyczących wpisu, odmowy wpisu, zmiany wpisu oraz skreślenia z ewidencji – jest nią uchwała właściwej rady lekarsko-weterynaryjnej. W ust. 2 art. 22 zawarto delegację dla Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej do określenia, w drodze uchwały, opłat za wpisy do ewidencji oraz wzoru dokumentów stwierdzających wpis.

Art. 23 zawiera odesłanie do odpowiedniego stosowania przepisów kodeksu postępowania administracyjnego w sprawach dotyczących skreślenia z ewidencji z przyczyn określonych w art. 20 oraz 21 ustawy.

Art. 24 reguluje sprawy związane z nadzorem sprawowanym przez Krajową Radę Lekarsko-Weterynaryjną oraz właściwe terytorialnie rady lekarsko-weterynaryjne nad działalnością zakładów leczniczych oraz uprawnienia przysługujące radzie lekarsko-weterynaryjnej w ramach nadzoru.

W rozdziale IV (art. 25 – 29) określone zostały zasady świadczenia usług lekarsko-weterynaryjnych.

Art. 25. jest rozwiązaniem nowym, nie mającym swojego odpowiednika w dotychczasowych przepisach. Przyznaje on posiadaczowi zwierzęcia prawo do uzyskania informacji o stanie zdrowia zwierzęcia, metodach leczenia i dających się przewidzieć ich skutkach oraz przewidywanych kosztach usługi lekarsko-weterynaryjnej. Wprowadzono też możliwość żądania przez lekarza od posiadacza zwierzęcia wyrażenia pisemnej zgody na świadczenie tej

usługi. Zobowiązano też lekarza weterynarii do przestrzegania przy świadczeniu usług kodeksu Etyki i Deontologii Lekarskiej oraz stosowania przyjętych w Unii Europejskiej Zasad Dobrej Praktyki Lekarsko- Weterynaryjnej. Ma to na celu m. in. podniesienie jakości świadczonych usług.

Art. 26. przewiduje zakaz odmowy świadczenia usługi lekarsko-weterynaryjnej w niezbędnym zakresie w sytuacji zagrożenia życia zwierzęcia, a w przypadku niemożliwości jej świadczenia, zobowiązuje do udzielenia posiadaczowi zwierzęcia pełnej informacji o możliwości skorzystania z usług lekarsko-weterynaryjnych w innych zakładach leczniczych dla zwierząt..

Art. 27. dotyczy postępowania ze zwłokami zwierzęcia w przypadku jego śmierci w zakładzie leczniczym oraz reguluje kwestie związane z ponoszeniem kosztów związanych z profilaktyką, leczeniem oraz unieszkodliwianiem zwłok zwierzęcia.

W art. 28 uregulowano prowadzenie dokumentacji lekarskiej, zasady jej udostępniania oraz wykorzystywania w celach naukowych jak również czasokres jej przechowywania. W obowiązującej ustawie z 1949 r. nie ma przepisów regulujących prowadzenie dokumentacji udzielonych usług.

W art. 29, podobnie jak ma to miejsce w innych korporacjach zawodowych, określono sposób podawania informacji przez zakłady lecznicze o zakresie i rodzaju świadczonych usług lekarsko-weterynaryjnych, pozostawiając szczegółowe określenie zasad podawania tych informacji do wiadomości publicznej, Krajowej Radzie Lekarsko-Weterynaryjnej. Powinno to wyeliminować przypadki nieuczciwej konkurencji w tym zakresie.

Rozdział V (art. 30–35) poświęcony jest przepisom karnym, zmieniającym, przejściowym i końcowym.

Art. 30 przewiduje karalność świadczenia usług lekarsko-weterynaryjnych przez osoby nie posiadające prawa wykonywania zawodu.

Art. 31 zmienia:

- 1) art. 147a kodeksu wykroczeń, poszerzając jego zakres działania na osoby prowadzące zakłady lecznicze dla zwierząt i świadczące usługi lekarsko-weterynaryjne. Karze podlegać więc będzie prowadzenie zakładu leczniczego dla zwierząt bez wpisu do ewidencji oraz podawanie do wiadomości publicznej informacji o zakresie i rodzaju świadczonych usług mających formę i treść reklamy.
- 2) art. 10 ustawy o zawodzie lekarza i izbach lekarsko-weterynaryjnych poprzez poszerzenie zakresu działania samorządu lekarsko-weterynaryjnego o prowadzenie ewidencji zakładów leczniczych dla zwierząt.

W art. 32 uregulowano tryb postępowania przy wpisywaniu do ewidencji zakładów leczniczych istniejących w dniu wejścia w życie ustawy i okres dostosowawczy do wymogów ustawy w zakresie uregulowanym w art. 5 ust. 4 ustawy..

W art. 33, podobnie jak w przypadku zakładów opieki zdrowotnej, wyłączono zakłady lecznicze dla zwierząt spod działania przepisów ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. – Prawo działalności gospodarczej.

Art. 34 uchyla ustawę z dnia 1 lipca 1949 r. o zakładach leczniczych dla zwierząt.

Art. 35 określa termin wejścia ustawy w życie.

Warszawa, dnia 17 czerwca 2002 r.

Pan

Marek Borowski

Marszałek Sejmu

Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia

w sprawie zgodności poselskiego projektu ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt i zasadach wykonywania praktyki lekarsko - weterynaryjnej z prawem Unii Europejskiej

Na podstawie art. 31 ust. 7 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. - Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 1998 r. Nr 44, poz. 618 z późniejszymi zmianami) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Projekt ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt i zasadach wykonywania praktyki lekarsko - weterynaryjnej określa definicje związane z przepisami ustawy (zakład leczniczy, usługa lekarsko - weterynaryjna). Wprowadza zasady tworzenia i organizacji zakładów leczniczych dla zwierząt, zasady ewidencjonowania zakładów leczniczych dla zwierząt. W ustawie wprowadza się przepisy normujące zasady udzielania świadczeń lekarsko - weterynaryjnych. Ponadto, w ustawie znajdują się przepisy karne, zmiany w obowiązujących przepisach, przepisy przejściowe i końcowe.

2. Stan prawa wspólnotowego w materii objętej projektem

Podstawowym aktem prawnym regulującym materię objętą proponowaną regulacją jest Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską (TWE). Zgodnie z art. 43 TWE „W ramach podanych niżej postanowień ograniczenia w zakresie swobody prowadzenia działalności gospodarczej przez obywateli jednego z Państw Członkowskich na terytorium innego Państwa Członkowskiego są zakazane. Odnosi się to również do ograniczeń

w zakładaniu agencji, oddziałów i filii przez obywateli jednego Państwa Członkowskiego działających na terytorium innego Państwa Członkowskiego. Swoboda prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje zarówno prawo dostępu do działalności na zasadzie samozatrudnienia i jej wykonywania, jak również zakładania i prowadzenia przedsiębiorstw [...] z zachowaniem warunków ustalonych w ustawodawstwie kraju, w którym działalność jest podejmowana ...” . Artykuł ten statuuje tzw. wolność zakładania przedsiębiorstw przez obywateli (przedsiębiorstwa) państw członkowskich UE na terytorium innego państwa członkowskiego na takich samych zasadach jak obywatele (przedsiębiorstwa) tego państwa.

3. Układ Europejski

W Układzie ustanawiającym stowarzyszenie między Rzeczpospolitą Polską z jednej strony a Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi z drugiej (Układ Europejski) można wskazać na art. 44 dotyczący swobody zakładania przedsiębiorstw na terytorium Polski przez obywateli i przedsiębiorstwa z państw członkowskich UE. Stosowanie zasady narodowej do przedsiębiorstw świadczących usługi weterynaryjne miało nastąpić nie później niż do końca pierwszego etapu okresu przejściowego. (który jeszcze nie został zakończony)

4. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa wspólnotowego i postanowień Układu Europejskiego

Biorąc pod uwagę przedmiot i treść projektu ustawy, podlega on analizie pod kątem zgodności z prawem wspólnotowym.

Projekt zawiera przepisy dotyczące podejmowania i prowadzenia działalności gospodarczej w ramach zakładów leczniczych dla zwierząt, a więc objęte zakresem swobody prowadzenia działalności gospodarczej.

Projekt wprowadza zasady tworzenia i działalności zakładów leczniczych dla zwierząt i w tym zakresie nie wprowadza żadnych ograniczeń w odniesieniu do obywatelstwa (państwa pochodzenia) założyciela zakładu leczniczego dla zwierząt. Projekt ten nie wprowadza również ograniczenia w dostępie weterynarzy nieposiadających obywatelstwa polskiego do świadczenia usług na terytorium Polski.

Zasady na jakich cudzoziemcy, którzy posiadają prawo wykonywania zawodu lekarza weterynarii na terenie krajów członkowskich Unii Europejskiej mogą uzyskać wpis na listę lekarzy weterynarii, a więc prawo wykonywania zawodu, określa znowelizowana ustawa z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko – weterynaryjnych (art. 2

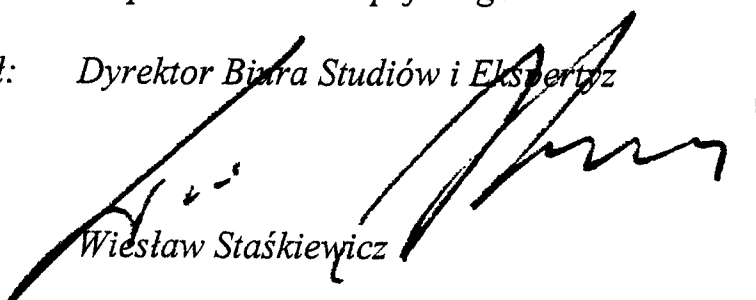
ust 5a, w zw. z art. 2 ust. 1). W zakresie wymagań niezbędnych do kierowania zakładem leczniczym dla zwierząt projekt zawiera identyczne wymogi dla obywateli polskich i cudzoziemców.

5. Konkluzja

Projekt ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt i zasadach wykonywania praktyki lekarsko - weterynaryjnej jest zgodny z prawem wspólnotowym i obowiązkiem dostosowawczym wynikającym z Układu Europejskiego. W pracach nad projektem należałoby jednak wziąć pod uwagę konieczność usunięcia nieprecyzyjnych odniesień do prawa Unii Europejskiej znajdujące się w wielu miejscach projektu (art.3 ust 4, art. 5 ust 4, art. 17 ust 4).

Opracował: Zespół Prawa Europejskiego

Akceptował: Dyrektor Biura Studiów i Ekspertyz

Wiesław Staśkiewicz

Deskryptory bazy REX: Unia Europejska, projekt ustawy, weterynaria

Tłoczono z polecenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

Skierowano do druku 28 czerwca 2002 r.

Cena 1,11 zł + 22% VAT

